

ЕКСПРЕС ДО ГАЛІЦІЇ

Богдан Коломійчук

ЕКСПРЕС ДО ГАЛІЦІЇ

Львів
Видавництво Старого Лева
2020

УДК 821.161.2-312.6
К 61

Богдан Коломійчук

К 61 Експрес до Галіції [Текст] : роман / Богдан Коломійчук. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2020. — 352 с.

ISBN 978-617-679-776-0

«Експрес до Галіції» — новий детективний роман Богдана Коломійчука, в якому на читача чекають заплутані справи та небезпечні розслідування. Весна 1906 року. Під час відпустки у Швейцарії комісар львівської поліції Адам Вістович несподівано втягується у небезпечну шпигунську гру, в якій на карту поставлено не лише людські життя, але й долі імперій. Розшифрувавши секретний документ, Вістович дізнається занадто багато, як на звичайного детектива з далекого австрійського Львова.

У цей же час з клініки в курортному Бадені зникає дивний російський пацієнт, якого розшукують розвідки одразу кількох країн, а у Венеції стається вбивство непримітного перекладача з німецької. Вістовичу доведеться з'ясувати, як пов'язані ці події і чому сліди, здавалося б, непов'язаних справ ведуть до Львова.

УДК 821.161.2-312.6

© Богдан Коломійчук, текст, 2020
© Тетяна Омельченко, обкладинка,
дизайн серії, 2020
© Видавництво Старого Лева, 2020

ISBN 978-617-679-776-0

Усі права застережено

Der Mensch ist Etwas, das überwunden soll

Friedrich Nietzsche,
«Also sprach Zarathustra»

Людина — це те, що слід подолати

Фрідріх Ніцше,
«Так казав Заратустра»

I

Венеція
2 квітня 1906 року

Є міста, які ненавидиш з першого погляду...

Зазвичай не тому, що їм бракує привабливості. Аж ніяк... Будь-хто мав би закохатися в них. Замальовувати в блокнот старовинні храми й перспективу тісних середньовічних вуличок. Перечитувати поетів, народжених тут, і надсилати додому прегарні листівки. А проте, щойно черевик торкається вокзального перону, як глибоко в душі народжується бажання купити зворотний квиток і забратися геть під три чорти.

Антон Піллер, 42-річний позаштатний кореспондент бернського тижневика «*Die neue Post*», крім того, вільний редактор видавництва «*Alle Sterne*», прибув сьогодні до Венеції обіднім поїздом з Цюриха. Подорож важко було назвати приємною чи бодай стерпною. Піллер понад добу

змушений був трястися в незручному купе другого класу. Справи в редакції та видавництві йшли паскудно, тож місце в першому класі він собі дозволити не міг. Ба більше, прибулий не мав грошей на зворотну дорогу. Усього, що залишилось у гаманці, вистачило на дешевий готель і скромну вечерю.

Втім, чоловік був певен, що всі поневіряння перетерпів не дарма. Вже завтра відбудеться зустріч, після якої його фінансовим труднощам настане кінець. Можливо, він навіть подивиться на це місто іншими очима. А поки що, докурюючи п'яту за останню годину цигарку і видихаючи дим у невелике готельне вікно, за яким чаїлася волога передранішня темрява, Антон Піллер ненавидів Венецію...

Готель, в якому зупинився швейцарець, знаходився неподалік площі святого Марка, в одному з численних провулків, де, щоб розминутися, двоє перехожих були змушені втискатися в стіну. Ці проклятущі венеційські провулки виявилися схожими один на одного, як дірки в носі, тому готельну адресу Піллер шукав більше години. При цьому чоловік ані на мить не відпускав з рук валізу, що завдавало йому додаткових страждань. І тільки опинившись перед кривими дверима «*Hotel del sole*», він опустив свій тягар на бруківку й зі стражденою гримасою на обличчі розім'яв побілілі пальці. Після цього звів погляд угору. Під вузькою смужкою неба виднілися гострі кути прочинених віконниць. Очевидно, десь там, на третьому або четвертому поверсі, для нього приготовано кімнату...

— *Attenzione!* — раптом почулося за спиною, і хтось грубо штовхнув його в плечі.

Піллер боляче вперіщився обличчям просто в готельні двері, але втримався на ногах і одразу повернувся до

свого кривдника. Втім, низький широкоплечий торговець, навіть не озирнувшись, вже поволікся далі провулком, тягнучи за собою на двоколісній тачці плетений короб, наповнений усіляким мотлохом.

— Сучий виродок!.. — сердито вигукнув йому вслід швейцарець і дістав хустинку, щоб витерти з-під носа кров.

Коли перестало юшити, сховав закривавлену шматку знову в кишеню й поправив капелюха. Потім підняв з бруківки валізу й зайшов до готелю.

Сонний рецепціоніст ліниво звів голову й подивився на гостя. На пухлій щоці лишився відбиток долоні, якою той щойно підпирав обличчя. Чорні скуйовджені вусики підстрибнули догори, а червоні, як у дівчини, губки сотворили щось подібне до привітної усмішки.

На стійці поруч з ним стояв телефонний апарат, облізлий бронзовий дзвоник і нерівна стопка паперів. На стіні висів годинник, розмірено відбиваючи тутешній час. Була четверта по полудні.

— Добридень, сеньйоре, — хриплим від дрімоти голо-
сом привітався адміністратор.

Піллер придивився до його обличчя з червоною плямою на щоці й чомусь подумав, що такий самий слід лишився би й від ляпаса. Він навіть уявив, як щосили б'є ні в чому не винного італійця по мармизі, а той німує від болю й здивування і тільки вибалушує на нього свої чорні, як гудзики, очі. Одночасно пригадався торговець у провулку, що так брутально його штовхнув. Швейцарця знову охопила злість.

— Добридень, — кинув він адміністратору, сам стрепенувшись від свого сердитого голосу.

— У вас заброньовано кімнату? — запитав італієць вже без усмішки.

Прибулий кивнув і простягнув йому папірець з номером резервації.

— Хвилинку... — сказав адміністратор, розгортаючи готельний журнал.

Після недовгого пошуку він озвався знову:

— Ваше прізвище Пілло?

— Піллер, — виправив його гість.

— О, даруйте... Антоніо Піллер?

— Антон Піллер, чорт забирай!

— Пробачте, сеньйоре, — зніжковів рецепціоніст. — Ви так добре говорите італійською, що я мимохіть помилився... Дозвольте ваш паспорт... О, ви швейцарець...

— Моя матір була італійкою, — примирливо сказав гість, зумівши себе нарешті опанувати.

Адміністратор швидко занотував щось у зошит.

— З вас п'ять лір, — повідомив він і повернув йому документ.

Швейцарець витягнув з нагрудної кишені гаманець.

— Сніданок завтра о пів на восьму, — додав адміністратор.

— Я можу відмовитися від сніданку?

— Можете. Але він усе одно входить у вартість.

— Дідько...

— Провести вас до кімнати?

— Ні, спасибі, я відшукаю сам.

— Третій поверх, другі двері від сходів. Номер 32...

Італієць поклав перед ним ключ з масивним грушо-подібним дармовисом. Піллер мовчки взяв його й, підхопивши валізу, рушив до сходів.